

T(R)ÒPICS

Cinema, bombolles i bon gust

MARCEL·LÍ BORRELL

COL·LABORADOR PERIODÍSTIC

Hi ha dos tipus d'actors: els que maduren bé i els que no. Quan dic madurar bé, vull dir que saben administrar l'art d'envellir: són més bons intèrprets, més sobris, més prudentes (viuen del seu cos i el cuiden). Quan parlo d'actors, alhora ho estic fent d'actrius. Valgui el genèric, senyores meves. Helen Mirren està més contundent que quan anava de bracet amb Peter Brook; la Katherine Turner no tant (per cert, on és?). Sean Connery ha guanyat amb els anys, Peter O'toole no...

Pel que respecta als directors, l'edat també compta. Aquest preàmbul ve a tomb de la notícia que situa Martin Scorsese (Nova York, 1942) dirigint l'espot nadalenc d'una coneguda marca de caves catalana. Aquell crític fill d'emigrants italians putejats per la vida i pel New Deal de Franklin D. Roosevelt, l'Scorsese de *Malas calles*, *Taxi driver*, *Jo, qué noche*, va camí de la seva Itàlia ancestral, fent parada i fonda en aquest racó de món que és la Catalonian presidida per un andalús tan insuls com ambicions, reeixit "altre català", que diria el recent traspassat Candel. Així les coses en el panorama mediàtic, Scorsese cau rendit a la seducció

de *El color del diner* que, com sentenciava Quevedo fa quatre-cents anys, és poderós cavaller. Sembla que per guanyar-se pasta gansa, l'Scorsese vampiritza el Hitchcock de *El hombre que sabia demasiado* i *Con la muerte en los talones*, amb un "macguffin" en forma de tap d'ampolla. Mentrestant, els serveis del gabinet de premsa cavista no s'estan de proclamar que som davant d'una joia del curtmetratge. Publicitari, és clar. I un detall, Scorsese, martin pescador, va presentar les seves bombolles televisives a Madrid. ¿Per què no a la Barcelona, cap i casal de la Catalunya emprenyada?...

Servidor té clar quin cava no es

beurà aquest Nadal 2007. Qüestió de bon gust. I de coherència patriòtica. Ves per on, qui m'ho havia de dir! He parlat de distinció i de bombolles i de cineastes que no saben envellir amb l'elemental dignitat que un dia els va fer Gullivers en terra de lil·liputencs. I tocant de peus a terra, ara per ara, el món educatiu està aparentment immers en això que en diem cultura cinematogràfica. De com es (con)forma el gust pel cinema solvent. La qüestió radica en saber diferenciar entre l'educació artística i l'ensenyament artístic. De com infants i adolescents poden ser crítics a partir del plaer que els produeix el cinema de consum. Un cinema matusser com la publicitat del cava aquest. Perquè el bon gust és un procés que va més enllà del (breu) temps que polítics panxacontents i tacticistes tenen a l'abast dels seus pinotxos nassos.

Recullens 2-12-07